

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

ÎNCHEIERE

cu privire la inadmisibilitatea recursului depus de Vladislav Gavrilin,

în cauza de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Vladislav Gavrilin către Inspectoratului General pentru Migrație cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil,

împotriva deciziei din 06 mai 2025 a Curții de Apel Centru,

Dosarul nr. 3ra-443/25
NR. PIGD 2-24019387-01-3ra-22072025

Recursul este vădit neîntemeiat. Art. 246 alin. (2) lit. h) Cod administrativ. Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel nu constituie un temei de casare a ei.

Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani (jud. V. Negurița),
Curtea de Apel Centru (jud. G. Mîra, A. Bostan, G. Dașchevici)

21 octombrie 2026

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților admisibilitatea recursului depus de Vladislav Gavrilin

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Diana Stănilă, *Președinte*,

Gheorghe Stratulat,

Ana Cucerescu, *judcători*,

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 19 februarie 2024 Vladislav Gavrilin a depus acțiune în contencios administrativ către Inspectoratul General pentru Migrație, solicitând:

- anularea Deciziei nr. 5690/23/DAA din 7 septembrie 2023, emisă de Direcția Azil și Apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație al Ministerului Afacerilor Interne;

- obligarea Direcției Azil și Apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație al Ministerului Afacerilor Interne să emită un act administrativ individual favorabil prin care să aprobe cererea de azil.

2. În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, prin decizia nr. 5690/23/DAA din 7 septembrie 2023 i-a fost respinsă cererii de azil pe teritoriul Republicii Moldova. Obiectul acestei acțiuni constă în solicitarea de a obliga pârâtul să emită un act administrativ individual de aprobare a cererii formulate și de acordare a protecției umanitare, el fiind, de facto, o persoană xxxx. Solicitarea are drept scop realizarea dreptului la respectarea vieții private - care include și dreptul la identitate, precum și a dreptului la integritate fizică și psihică, asupra cărora se aduc atingeri în țara sa de origine, Federația Rusă.

3. A indicat că în Federația Rusă, comunitatea xxxxx este recunoscută ca fiind extremistă, iar de-a lungul timpului a fost supus marginalizării, insultelor și agresiunilor fizice. Chiar dacă s-a adresat organelor de drept, acestea au mușamalizat cazul, refuzând să tragă la răspundere agresorii.

4. Totodată, un alt motiv care a stat la baza părăsirii Federației Ruse îl reprezintă convingerile sale politice, care contravin celor promovate de guvernul rus în legătură cu conflictul armat declanșat în Ucraina, conflict pe care îl consideră inacceptabil și față de care respinge mobilizarea anunțată de autoritățile ruse, pe care nu o consideră rațională. Reclamantul a solicitat azil pe teritoriul Republicii Moldova, motivând că se confruntă cu riscuri reale la adresa vieții și a integrității sale fizice și psihice.

5. A invocat că decizia emisă de Inspectoratul General pentru Migrație nu este motivată decât prin afirmații abstracte și generalizate. Acest fapt contravine prevederilor art. 31 și 118 alin. (1) din Codul administrativ.

6. Partea reclamantă a susținut că pârâtul nu a evaluat corespunzător riscurile la care ar fi expus în cazul returnării în țara de origine, omițând să analizeze posibilitatea discriminării pe criterii de xxxxx și stare de sănătate, în special în

contextul interdicțiilor din Federația Rusă privind procedurile de afirmare a xxxx și xxxxx.

7. Totodată, partea reclamantă a susținut că pârâtul nu a evaluat riscurile privind accesul la servicii medicale în țara de origine, prin prisma standardelor de disponibilitate, accesibilitate, calitate și acceptabilitate, în contextul conflictului armat. De asemenea, a omis să analizeze riscurile asociate statutului de ateu al său și exercitării libertății de gândire, de conștiință și de religie, precum și consecințele posibile ale obiecției de conștiință întemeiate pe convingerile sale pacifiste și opoziția față de războiul împotriva Ucrainei.

8. În soluționarea cererii sale, pârâtul a omis să aplice o abordare individualizată și adaptată specificului situației sale, în special în ceea ce privește xxxxx. Astfel, decizia contestată nu reflectă luarea în considerare a standardelor stabilite de articolul 1A alineatul (2) din Convenția din 1951, interpretat în conformitate cu Liniile directe nr. 9 ale Înalțului Comisar al Națiunilor Unite pentru Refugiați (UNHCR) privind protecția internațională, referitoare la cererile de azil formulate de persoane persecutate pe criteriul xxxxx.

9. Partea reclamantă a subliniat că respectarea drepturilor fundamentale și a principiului nediscriminării constituie elemente esențiale ale Convenției din 1951, impunând interpretarea definiției refugiatului inclusiv prin prisma interdicției discriminării pe criterii de xxxxx și xxxx. Totodată, a evidențiat că solicitanții xxxxx nu pot fi constrânși să își ascundă identitatea pentru a evita persecuția, iar temerea de persecuție trebuie evaluată în raport cu riscurile reale din țara de origine.

10. Deși pârâtul a apreciat că nu există temeiuri suficiente pentru a considera că reclamantul ar fi persecutat, reclamantul susține că a arătat că persecuția poate consta atât în încălcări grave ale drepturilor fundamentale, cât și în acte discriminatorii care, prin efectul lor cumulativ, ating un asemenea nivel de gravitate. În acest sens, a susținut că pârâtul nu a evaluat corespunzător circumstanțele sale individuale și riscurile la care ar putea fi expus în țara de origine.

11. Partea reclamantă a subliniat că legislația xxxxx din Federația Rusă, inclusiv decizia Curții Supreme din 30 noiembrie 2023 privind declararea „mișcării internaționale xxxxx drept extremistă, amplifică riscul de persecuție a persoanelor aparținând acestei comunități. În susținere, a invocat cauza *Bayev și alții v. Rusia* (2017), în care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat că xxxxx încalcă libertatea de exprimare și principiul nediscriminării.

12. Totodată, partea reclamantă a evidențiat necesitatea evaluării riscurilor la care sunt expuși solicitanții de azil ateu sau cu convingeri nereligioase, în special cei proveniți din state precum Uzbekistan, Kazahstan și Federația Rusă, unde exprimarea criticilor față de religie poate atrage sancțiuni penale.

13. De asemenea, a subliniat că, în cazul solicitanților de azil xxxxx autoritățile trebuie să evalueze riscurile asociate returnării, inclusiv discriminarea și accesul efectiv la tratament medical. Invocând cauza *Paposhvili v. Belgia* (2016),

reclamantul a arătat că returnarea poate încălca art. 3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului dacă există un risc real de deteriorare gravă, rapidă și ireversibilă a stării de sănătate din cauza lipsei accesului la tratament adecvat. În consecință, a susținut că pârâtul nu a evaluat și motivat corespunzător riscurile concrete la care ar fi expuși reclamantii în cazul returnării.

14. A mai invocat că abordarea autorității a fost superficială și subiectivă la emiterea deciziilor contestate, reprezentând un rezultat lamentabil al examinării cererilor de azil depuse. În mod special, se constată o evaluare deficitară a elementului esențial al cererii – „frica bine întemeiată de a fi persecutat”. Pârâtul a omis să analizeze în mod holistic sistemul juridic din țara de origine, inclusiv legislația relevantă, interpretarea acesteia, aplicarea în practică și impactul real asupra solicitanților. De asemenea, nu a avut în vedere faptul că temerea de persecuție nu trebuie evaluată exclusiv în raport cu evenimente represive deja petrecute, ci și în perspectiva evitării riscurilor reale ca persoana să fie supusă unor asemenea tratamente în viitor.

15. Partea reclamantă a susținut că războiul de agresiune al Federației Ruse împotriva Ucrainei, precum și opoziția reclamantului față de acțiunile militare ale autorităților ruse, întemeiată pe convingeri pacifiste, trebuie luate în considerare la examinarea cererii de protecție internațională. Aceasta a subliniat că refuzul participării la un conflict de agresiune nu trebuie să constituie, în sine, un motiv de respingere a cererii.

16. Totodată, partea reclamantă a invocat caracterul absolut al interdicției prevăzute de art. 3 CEDO, care interzice returnarea, expulzarea sau extrădarea unei persoane atunci când există motive serioase de a crede că aceasta riscă să fie supusă torturii ori tratamentelor inumane sau degradante. În susținere, a evidențiat că această protecție este independentă de condițiile prevăzute de art. 33 din Convenția din 1951 și a făcut trimitere la cauza celor șapte cetățeni turci expulzați din Republica Moldova, în care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat încălcarea art. 3 și art. 5 CEDO.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

17. Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 11 noiembrie 2024, s-a admis acțiunea.

S-a anulat decizia de respingere a cererii de azil nr. 5690/23/DAA din 7 septembrie 2023 emisă de Inspectoratul General pentru Migrație.

S-a obligat Inspectoratul General pentru Migrație să emită în privința lui Vladislav Gavrilin actul administrativ individual favorabil privind acordarea azilului pe teritoriul Republicii Moldova

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

18. Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, Inspectoratul General pentru Migrație a contestat-o cu apel.

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

19. Prin decizia din 06 mai 2025 a Curții de Apel Centru s-a admis apelul declarat de Inspectoratul General pentru Migrație.

S-a casat integral hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 11 noiembrie 2024 și pe cauza dată s-a emis o nouă decizie de respingere a acțiunii ca neîntemeiată.

20. Instanța de apel a reținut că declarațiile solicitantului trebuie analizate în raport cu circumstanțe concrete și verificabile, precum și cu informații actualizate privind situația din Federația Rusă. Aceasta a apreciat că plecarea voluntară și legală a reclamantului, în baza pașaportului rus, nu ar indica existența unor impedimente din partea autorităților țării de origine.

21. De asemenea, instanța a considerat că depunerea cererii de azil după emiterea deciziei de refuz al intrării în Republica Moldova și inițierea procedurii de returnare ridică dubii cu privire la autenticitatea temerilor invocate, sugerând un posibil scop de evitare a măsurii de returnare.

22. În consecință, instanța a concluzionat că nu au fost demonstrate temeri personale, reale și bine întemeiate de persecuție pentru niciunul dintre motivele prevăzute de Convenția din 1951, respectiv rasa, religia, naționalitatea, apartenența la un anumit grup social sau opinia politică.

23. Instanța de apel a făcut trimitere la Manualul UNHCR și la jurisprudența CEDO, inclusiv cauza *J.K. și alții c. Suediei* (2016), subliniind că temerea bine întemeiată de persecuție presupune atât un element subiectiv, cât și unul obiectiv, bazat pe circumstanțe care justifică în mod rezonabil această temere.

24. Aplicând aceste criterii, instanța a constatat că reclamantul nu a prezentat probe suficiente pentru a demonstra existența unei temeri bine întemeiate de persecuție sau a unui risc real de vătămări grave în cazul returnării în Federația Rusă. În lipsa unor elemente obiective care să confirme existența unui pericol personal și real, instanța a concluzionat că nu sunt întrunite condițiile pentru acordarea protecției internaționale.

25. Instanța de apel a apreciat că simpla apartenență a reclamantului la xxxxx nu justifică, în sine, acordarea protecției internaționale, în lipsa unor elemente care să demonstreze existența unui risc individual de persecuție. Aceasta a reținut că reclamantul nu a probat că ar fi fost persecutat anterior, că autoritățile ruse i-ar fi cunoscut xxxxx sau xxxx ori că ar fi fost supus unor măsuri represive sau discriminatorii concrete.

26. Deși reclamantul a invocat modificările legislative din Federația Rusă, în special decizia din 30 noiembrie 2023 privind calificarea mișcării xxxx drept extremistă, precum și jurisprudența CEDO în cauzele *Bayev v. Russia* și *M.E. v. France*, instanța a considerat că afirmațiile privind nesiguranța persoanelor xxxxx au caracter general și nu demonstrează existența unui risc personal, real și actual în cazul returnării.

27. Instanța de apel a criticat concluzia instanței de fond potrivit căreia documentele privind un incident reclamat autorităților ruse ar demonstra existența unui risc de persecuție, apreciind că incidentul izolat și neînceperea urmăririi penale din cauza neidentificării autorilor nu dovedesc, în sine, o represiune instituțională sau tolerată de stat împotriva reclamantului.

28. Totodată, instanța a subliniat necesitatea stabilirii legăturii dintre motivele invocate pentru acordarea protecției și riscul individual de persecuție sau vătămări grave în cazul returnării. Deși a recunoscut impactul restrictiv al desemnării mișcării xxxxx drept „extremistă” în Federația Rusă, a apreciat că măsurile vizează preponderent activismul și manifestările publice, nu simpla apartenență la comunitatea xxxx ori xxxxx. Prin urmare, a considerat că situația generală din țara de origine nu este suficientă, în absența unor elemente individualizate, pentru a demonstra existența unui risc real pentru reclamant.

29. Prin urmare, Completului judiciar conchide că, temerile invocate de solicitant nu sunt întemeiate și nu există o probabilitate reală ca, în cazul întoarcerii în țara de origine, viața și integritatea corporală a acestuia să fie puse în pericol.

30. Cât privește motivul de persecuție invocat de intimat, referitor la opiniile politice anti-război, instanța de apel a reținut că, potrivit pct. 80 din Manualul UNHCR, simpla exprimare a unor opinii politice anti-război, contrare poziției autorităților, nu justifică automat acordarea statutului de refugiat. Este necesar ca solicitantul să demonstreze că se teme de persecuție din cauza acestor convingeri și că opiniile sale sunt cunoscute de autorități sau îi sunt atribuite de acestea. Completul de judecată a constatat că intimatul nu a prezentat dovezi concludente că și-a exprimat public poziția cu privire la conflictul militar, ceea ce face neconvingătoare susținerile privind existența unui risc real de persecuție în cazul reîntoarcerii în țara de origine. Totodată, din declarațiile intimatului nu rezultă indicii credibile privind implicarea sa activă într-un context politic sau social care să fi atras atenția autorităților din țara de origine.

31. Instanța de apel a reținut că simpla posibilitate a mobilizării militare sau teama de participare la război nu constituie, în sine, motive suficiente pentru acordarea protecției internaționale. Potrivit Manualului UNHCR, aceasta poate fi justificată dacă serviciul militar presupune participarea la acțiuni contrare unor convingeri politice, religioase sau morale autentice ori dacă refuzul încorporării atrage pedepse disproporționate din motivele prevăzute de Convenția din 1951.

32. În speță, instanța a constatat că reclamantul nu a prezentat citații, ordine de mobilizare sau alte documente care să demonstreze că a fost vizat efectiv de autoritățile militare ruse. De asemenea, a menționat posibilitatea efectuării serviciului militar alternativ în Federația Rusă și a concluzionat că riscul mobilizării forțate nu a fost demonstrat prin elemente concrete și individualizate.

33. Din actele dosarului nu rezultă că intimatul ar fi fost identificat, urmărit sau vizat în mod direct de către autoritățile statului de origine. Faptul că acesta a părăsit țara în mod legal, în baza documentelor eliberate de autoritățile competente și fără a întâmpina obstacole la frontieră, susține concluzia că nu se afla, la momentul

plecării, într-o situație de risc personal sau iminent. În aceste condiții, simpla invocare a apartenenței la comunitatea xxxxx sau a riscului de mobilizare forțată, în lipsa unei individualizări clare a unei persecuții reale și actuale, nu îndeplinește cerințele legale și jurisprudențiale pentru acordarea statutului de refugiat sau a unei forme de protecție umanitară, în sensul Legii nr. 270/2008 și al Convenției de la Geneva din 1951.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

34. La 15 mai 2025 Vladislav Gavrilin a depus recurs împotriva deciziei din 06 mai 2025 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului și casarea deciziei instanței de apel.

ARGUMENTELE RECURSULUI

35. Recurentul a susținut că instanța de apel a omis să examineze corespunzător probele care demonstreu existența unui risc real, personal și actual de persecuție în cazul returnării în țara de origine. Acesta a invocat interpretarea restrictivă a normelor privind protecția internațională, ignorarea climatului sociopolitic discriminatoriu din Federația Rusă și nerespectarea obligației de a evalua cumulativ și contextual toate circumstanțele cauzei, contrar standardelor naționale și internaționale în materie de azil.

36. Recurentul a susținut că instanța de apel a ignorat informațiile internaționale și jurisprudența relevantă privind persecuția persoanelor xxxxx în Federația Rusă, încălcând principiile *pro persona* și *in dubio pro refugio*. Acesta a invocat caracterul represiv al calificării mișcării xxxx drept extremistă și riscurile asociate xxxxx, xxxxx, xxxxx și servicii medicale adecvate, precum și discriminarea instituționalizată. În opinia recurentului, aceste circumstanțe generează un risc personal de vătămare fizică și psihologică gravă în cazul returnării, aspecte pe care instanța de apel nu le-ar fi examinat corespunzător.

POZIȚIA INTIMARULUI

37. Prin referința depusă la 29 august 2025, Inspectoratul General pentru Migrație a solicitat respingerea recursului și menținerea deciziei contestate.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

38. Art. 244 alin. (1) din Codul administrativ prevede următoarele:

„Hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.”

39. Art. 245 Cod administrativ relevă că:

„Recursul se depune la Curtea Supremă de Justiție în termen de două luni de la pronunțarea hotărârii sau a deciziei motivate, dacă legea nu stabilește un alt termen.”

40. Art. 245¹ alin. (1) și (3) din Codul administrativ:

„Recursul este admis dacă:

- a) interpretarea legii din hotărârea sau decizia contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție;
- b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție;
- c) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces;
- d) hotărârea sau decizia este arbitrară sau se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor;
- e) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv;
- f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Aprecierea probelor dată de prima instanță și instanța de apel este obligatorie pentru instanța de recurs, cu excepția cazului în care se invocă temeiul de la alin. (1) lit. d) sau a cazului în care Curtea Supremă de Justiție examinează cauza după trimitere la rejudicare. La examinarea recursului într-o cauză care a fost trimisă anterior la rejudicare pot fi prezentate probe noi dacă acestea au fost restituite nejustificat sau nu au fost reclamate de către instanța de judecată contrar prezentului cod.”

41. Art. 246 alin. (1) și (2) din Codul administrativ:

„Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă recursul este inadmisibil, completul din 3 judecători adoptă o încheiere irevocabilă. Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se comunică părților.

Alineatul (2) al aceluiași articol statuează la lit. h) că, ”recursul se declară inadmisibil în special când recursul este vădit neîntemeiat.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

42. Referitor la termenul de depunere a recursului, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție atestă că decizia motivată a instanței de apel a fost notificată participanților la proces la 09 iulie 2025, prin intermediul poștei electronice, fapt ce se confirmă prin extrasul din posta electronică anexat la dosar (f.d.164). Cererea de recurs a fost depusă la 15 mai 2025. Astfel, că recursul este depus cu respectarea prevederilor art. 245 din Codul administrativ.

43. Din analiza prevederilor legale reținute supra, rezultă că admisibilitatea sau inadmisibilitatea recursului, în special, urmează să însușească, în condițiile Codului administrativ, exercitarea efectivă a unui control de legalitate veritabil, bazat pe temeuri concludente și serioase. Astfel, normele pre citate oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă.

44. În această ordine de idei, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că, Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevelopativ al recursului, dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile

instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare ex officio a erorilor de drept.

45. Completul Curții Supreme de Justiție notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

46. Instanța de recurs atestă că motivele de casare, invocate în recursu nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 245¹ din Codul administrativ, deoarece se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de Curtea de Apel Centru și nu relevă interpretarea contrară a legii și aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural sau că aceasta s-ar baza în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

47. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție menționează că recursul depus, conține obiecții de fapt și de drept similare celor expuse în cererea de chemare în judecată, care au fost analizate de către Curtea de Apel Chișinău, fiind apreciate în mod corespunzător. În consecință, nu există aparența unei încălcări a dreptului recurentului la soluționarea tuturor argumentelor cu privire la judecarea cauzei în prima instanță, în modul în care este garantat de art. 6 § 1 al Convenției.

48. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici, care sunt de natură a învedera netemeinicia hotărârii/deciziei și care se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 245¹ din Codul administrativ.

49. Nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de netemeinicie pe care se bazează, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată.

50. Recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, ci implică determinarea greșelilor imputate Curții de Apel Chișinău și o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează aceste critici. Simpla trimitere la un text de lege, fără explicarea pretensei interpretări și/sau aplicări eronate a prevederilor legale de către Curtea de Apel Chișinău, nu echivalează cu un argument. Dacă ar proceda la examinarea unui asemenea pretins argument, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție s-ar substitui autorului recursului, fapt care ar echivala cu un control efectuat din oficiu.

51. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție subliniază că admisibilitatea recursului trebuie analizată în contextul rolului și funcției legale atribuite instanței judecătorești supreme, care constau, în principal, în asigurarea

aplicării și interpretării unitare a legii în soluționarea cauzelor de contencios administrativ. În acest sens, orice cerere de recurs trebuie să fie motivată în concordanță cu aceste principii fundamentale, pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes.

52. În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (a se vedea hotărârile CtEDO Golder c. Regatul Unit, 1975, §38; Stanev c. Bulgariei [MC], 2012, §230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (a se vedea hotărârea CtEDO Luordo c. Italiei, 2003, §85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (a se vedea hotărârea CtEDO Levages Prestations Services c. Franței, 1996, §45).

53. Curtea de la Strasbourg a mai reiterat că modul de aplicare a art. 6 din CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de specificul acestor proceduri, urmând a se ține cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea hotărârea CtEDO Botten c. Norvegiei, 1996, §39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea hotărârea CtEDO Helmers c. Suediei, 1991, §31, 36).

54. Din aceste motive, în conformitate cu art. 230 și art. 246 alin. (2) lit. h) din Codul administrativ,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI

Declară inadmisibil recursul depus de Vladislav Gavrilin.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecător

Diana Stănilă

Judecători

Gheorghe Stratulat

Ana Cucerescu